

Любов Костюк-Чупринчук

**Душам,
що не
старіють...**

лірика

“Писаний Камінь”
Косів 2025

УДК 821.161.2

К 72

Костюк-Чупринчук Л.П.

К 72 **Душам, що не старіють/Вірші.** Л.Костюк-Чупринчук. – Косів: Писаний Камінь, 2025. – 124, с. іл.

ISBN 978-617-7436-33-0

«Душам, що не старіють...» – книжка про любов, про інтимно-сокровенне шляхетне почуття, що про нього, мабуть, мріє кожен. Адже саме любов і є тим знаковим кодом вічності, який містить у собі й сенс життя, й оберіг на всяку потребу, і незгасну зорю людської душі, і спраглу надію на щастя поруч із близькою людиною.

Вірші Л.Костюк-Чупринчук, вписані в емоційний контекст переживань звичайної особистості, наповнюють будні дні теплим світлом, привносять у них зовсім небуденні почування, що потрібні так само, як вода, як сяйво життєдайного сонця, як повітря, як найдорогоцінніший скарб....

УДК 784

- © Л.Костюк-Чупринчук, вірші, 2025
- © А.Г. Григоруk, вступна стаття, 2025
- © Видавництво «Писаний Камінь», 2025

ISBN 978-617-7436-33-0

ЩОБ НЕ ЗЛЯКАТИ МАРЕВО КОХАННЯ...

Рядок, винесений у заголовок статті, взятий із книжки віршів Любові Костюк-Чупринчук «Душам, що не старіють...», яку Ви, дорогий читачу, тримаєте в своїх руках.

Про що ця книжка?

Про любов.

І хоча ця лаконічна відповідь могла б бути вичерпною й далі залишалося б просто — сторінка за сторінкою — знайомитися зі змістом збірки, все ж дозволю собі коротко, як це регламентує вступна стаття, дещо сказати про авторку та її ліричну героїню.

Любов-Костюк-Чупринчук видала книжки «На перехресті думок» (Київ, 2021), «Хай буде щасливим дитинство» (Київ, 2022), «Звучить піснями солов'їно» (Косів, 2025). Як зазначається в анотації до першої книжки, у віршах «трепетно відкривається назустріч світові жива українська душа, яка прагне творити добро і красу, утверджувати високі людські цінності». Дві наступні книжки присвячені дітям, й тому авторка торкається в них тем, які близькі й зрозумілі саме їм. Зауважу, що збірник «Звучить піснями солов'їно» — це пісенник, в якому Л.Костюк-Чупринчук разом із композиторами Миколою Ведмедерею та Ларисою Чупринчук дарують українським дітям вісімнадцять чудових пісень різноманітної тематики — про рідну Вітчизну, улюблені свята:

День святого Миколая, Різдво, Великдень, — а ще про близький і зрозумілий дітям світ: про тварин і птахів, пори року, домашніх улюбленців.

Нова книжка «Душам, що не старіють...», як відчитується із назви, адресована реальним читачам, на яких орієнтується авторка, — людям із певним життєвим і морально-психологічним досвідом, які, перейшовши певні вікові етапи, зберегли свіжість почувань, емпатію, розуміння душевних станів інших, делікатне ставлення до інтимного світу близьких і знайомих — тих, хто перебуває поруч. Тому й сподівається вона на розуміння віршів, відповідне сприймання та інтерпретацію як їх мотивів, так і книжки загалом. А разом із тим — увагу й симпатію до її ліричної героїні, яка виступає в книжці другим «Я» авторки, в яке втілено її осяяння, думки, переконання. Водночас не слід ототожнювати героїню книжки із самою Л.Костюк-Чупринчук: лірична героїня живе своїм життям у новій — художній — дійсності, створеній письменницею.

Присвятивши свою книжку найшляхетнішому із почуттів — коханню, авторка спостерігає, як у ньому відбувається самовиявлення людської особистості, адже любов як знаковий код вічності, виступає і сенсом життя, і щоденним оберегом, і незгасною вірою, і спраглою надією.

Вона чиста і світла, як краплина роси на сонці. Вона осяває душу, як промінь далекої зірки в глибокому нічному небі.

Вона веде за собою через темінь смутку і жалю, надихає на творення, не дає впасти під тягарем життєвих незгод, запалює вогонь в пригаслих очах.

Вона допомагає зберегти серце мудрим і незлим.

Вона — нагорода і випробування.

Вона вічна, як саме життя.

Вірити в таку любов допомагає надія, тому Л.Костюк-Чупринчук і звертається до неї:

Не покидай мене, надіє,
Бо світ навколо потьмяніє
І веселкові кольори
З палітри зникнуть назавжди.

Світлими спогадами гріє ліричну героїню її юність, коли лише зароджуються почуття і ведуть назустріч один одному Його та Її:

Чомусь я вірила Тобі, як рідному,
Чомусь тремтіння рук передавалося,
І поцілунки дружні і несміливі
У справжні почуття переливалися...

Але юність швидко промайнула і забрала із собою світле і чисте кохання, яке у силу життєвих обставин не поєднало їх долі:

Кленовий лист жовтить в розлуці,
Улюблений кленовий лист.
Колись — зелено-ніжна розкіш,
Тепер — у сумі падолист.

Лірична героїня Любові Костюк-Чупринчук шукає споріднену душу, щоб поєднатися з нею закоханим серцем, ніжно пригорнутися білосніжним крилом щирого почуття.

Таку душу нелегко знайти у безмежному морі буття, проте коли така не стрінеться на життєвій стежці, — що ж? — тоді її можна вимріяти, щоб не існувати з порожнім серцем.

В Твоїх очах тепла безмежність.
Я обминаю погляд Твій,
Боюсь того я, що не буде,
Бо не Твоя я, Ти — не мій...

Уява ліричної героїні малює свого обранця зовсім поруч, і в хвилини душевного піднесення їй здається, що іще крок-два — і стежки їх перетнуться, а руки відчують ніжність і тепло одне одного.

Але...Але...

Як багато в житті кожного таких *але!*

Природність і простота почуття ліричної героїні, її довірливість і безпосередність зв'язані з потребою (а радше — необхідністю!) незвичайного, великого кохання, з романтичною мрією про ідеального обранця для душі.

І хоч лірична героїня навчилася жити з болем зраненого серця, переносити печаль, але не зчерствіла, не вихолонула душею, не розчарувалася.

Рефлексуючи над нашим неідеальним світом, вдивляючись у сліди, що зникають за поворотом мрії, вона прагне «не злякати марево кохання», бо переконана, що одиницею виміру, через призму якої осмислюється людина і її моральна сутність, була, є і буде любов.

Лірична героїня Любові Костюк-Чупринчук може здатися комусь незрозумілою, однак її варто відчутти — як відчувається музика з домінуванням високих чуттєвих хвиль, що несуться з експресивною напругою найсильніших акордів, або звучать як найтихіше *piano* місячної ночі, перед таїною якого затихають, уважно вслухаючись і боячись щось пропустити.

Авторка сподівається, що ті, хто читатимуть її книжку, неодмінно доповнять її своєю уявою, спогадами, переживаннями. Вона твердо впевнена: щоб змогти бути собою — треба любити. Бо ж переморгуються в безмежному всесвіті вічні зорі, буяють білопінними кронами черешневі сади, кують весняні й літні зозулі, живим рубіном зачервоніє крапелька крові із вколеного до троян-

дової колючки дівочого пальчика... чи, може, й серця?!. А там — дивись — жовтий кленовий лист нагадає про осінь. І хоч жовті хризантеми пахнуть так відчайдушно, мов намагаються перепинити шлях зимовим холодам, та вже дощі...дощі...

Дощі застилають світ і туманять очі, ховаючи терпку сльозу, — щоб ніхто про неї навіть не здогадався.

Вічне коло часу, і воно ніколи не розірветься, допоки є Він і Вона, є Любов — розділена й нерозділена, щаслива і запечалена!

Про це — нова книжка Л.Костюк-Чупринчук.

Принагідно додам, що книжка видана цілком у авторській редакції.

Аделя ГРИГОРУК,
*письменниця, членкиня НСПУ, НСЖУ,
Заслужений працівник освіти України*

Картина художника Андрія Репети, м. Косів

* * *

О, рідний Лютий, ти моя колиско:
Колись давно, вже крізь роки
Матуся й Бог вдихнули в моє тіло душу
Й сказали так: іди собі й живи...
І я живу із того часу на цім світі,
На цій землі і грішній, і святій,
І пізнаю все те, що предки пізнавали,
І вдячна татові і матері моїй...
Йду по життю з відкритими очима,
Вдихаю сутність і красу земну,
Ціную розум й доброту зустрічних
Й не забуваю про любов святу...
Є дні – що щиро так радію долі!
Є дні – що вовком вити хочеться вночі
Та прошу в Бога миру для України,
Здоров'я, щастя й долі для рідні...
А ти, мій Лютий, все життя зі мною –
Така дорога нам судилась до межі:
Повторюй свою еність в моїй долі
Як можеш – якнайдовше у житті...

* * *

Не покидай мене, надіє,
Бо світ навколо потускніє
І веселкові кольори
З палітри зникнуть назавжди...
Не покидай мене, надіє,
Життя без тебе ледь жевріє
І гаснуть з пам'яті слова,
Що так світили в майбуття!
Не покидай мене, надіє,
Бо Муза з страху утече
Туди, де зорі не померкли,
Туди, де щастя ще живе...
Не покидай мене, надіє,
Душа без тебе геть зітліє,
А вітер попіл рознесе
І не залишиться мене...
Не покидай мене, надіє,
Ще думка десь тихенько мріє,
Ще вальсу звуки сумовиті
Любов'ю й щемом оповиті...
Не покидай мене, надіє,
Ще тільки Осінь – не Зима!
Ще хочеться ВеснУ зустріти,
Якщо вже Літечка нема...

* * *

Бродять думи у туманах,
У холодах, і у дощах:
Нема їм прихистку належно,
Їх спокій лиш у міражах...
Судилось їм блудити світом,
Не знати правди і тепла,
Шукати істину в печалі,
На терезАх добра і зла...
У світі страху і обману
Цим думам випало блукать,
Де лиш зневіра й безнадія
І смутку тихого печать...

Вірш - алфавіт

А я не знаю, що Тобі сказати:
Біжать від мене вдаль думки,
Вже роки ми не бачились з Тобою,
Горять між нами пам'яті свічки...
Дарує згадку час, як кадри з фільму,
Екзотику тих щирих почуттів,
Єднає нас бажання повернути
Життя сторінки із років...
Зустріти знову сонце вранці,
Ик, ніби вперше бачити його
І тихо, щиро Богу помолитись,
Їсти хлібець черствий із молоком...
Й піти давно забутими стежками,
Калини цвіт уткнути у волосся,
Ловити ніжні погляди здалеку,
Мрійливо десь літати в високості...
Не думати про зради і розлуку,
Обняти в щасті цілий світ,
Прийняти квітів оберемок
Радіти казці юних літ...
Сидіти в парі під вербою,
Тепло любові гріти в грудях,
Уміти слухати без слова:
Фіналом стане поцілунок! ..
Хотілось би згадати пісню:
Ця пісня десь пішла по світу,
Чekali ми якогось дива,
Шукали папороті цвіту...
Ще трохи – й спогади погаснуть,
Юність поблякне, як міраж:
Я слів не знайду, щось Тобі сказати,
Ь-ий знак стане тінню поміж нас...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Як Легінь молодий, по небу Місяць бродить,
Хизується красою, зірниць отари водить
І Ніченьку – циганочку зчарувати мріє
Та, на жаль, він тільки світить,
світить та не гріє...

А Ніченька – чарівниця Вітерця кохає:
Він їй чорні – чорні коси щоніч розплітає,
Шепче слова звабливі ніжно так до ранку,
А сам думає зрадливо: – втечу на світанку..
Бо я вільний Козаченько гуляю досхочу
І на Нічку через день – чекати не хочу,
Он Калина всміхається, аж горить рум'янцем
Чи з Тополею стрункою обіймемось в танці..
Ну, а Місяць тихо з сумом усе споглядає
Та не знає, як Ніченьці це сказати має,
Він Ніченьку – циганочку зчарувати мріє
Та, на жаль, він тільки світить,
світить та не гріє...

Часто так й в людей буває,
бродять всі по колу:
Іван любить Оленочку, Оленка – Миколу,
А Микола Іваночку зчарувати мріє,
Але він, як Місяць – світить,
а любить – не вміє...

* * *

Як дві краплі дощу осіннього,
Ми з Тобою у світі цім:
Кожен має завдання і долю,
Кожний має надію і ціль...
І ці краплі дощу осіннього
Усе важчають у літАх
І кожний себе відчуває,
Як у битвах зраний птах...
Краплі – з різних потоків хмар
Та єднає нас спогадів злива
І років за плечима отари:
Роз'єднала нас доля примхлива...

* * *

Напевно, найболючіший цей біль:
ЛюБИть рокАми без взаємності,
РокАми уявлять чуже тепло
І, як жебрак, чекати милості...
Чекать дзвінка, усмішки, погляду,
Шукати натяк ніжний у розмові,
А потім щедро мріяти ночами,
І вранці прокидатись без любові...
І так свідомо розуміти:
Що натяк той, лише прихильність,
Лиш дружні почуття й повага,
А настрої той такий мінливий!
І ображатись на весь світ:
Шукати винних скрізь і всюди,
А потім злитися на себе
І мріяти, що все ще буде...

* * *

Я лиш уявою живу:
Я там ночую, там днюю,
Уявне щастя там моє,
Любові нитку там сную...
В уяві я малюю очі,
В уяві чую дотик теплий,
Там Твоя усмішка і руки,
Там поцілунок наш найперший...
Там розуміння і підтримка,
Плече там друга чую знов,
Нема там мови про розлуку,
Там щира дружба і любов...
Світанки там безмежно – ніжні,
Там спокій, радість і краса,
Уява там моя – безмежна!
Але й в уяви є межа...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Незабуті стежки і дороги,
Де ходили ми двоє, ми разом,
Коли місяць висів в нічному небі
Й наздогнав нас за тим перелазом...
І світилися очі, як зорі
Між смерічок карпатських на плаї,
Ночі літньої нам було мало:
Між потічками вже розвиднялось...
Призабулись стежки і дороги,
Де хотілось бродити до ранку,
Де ходили барвінком і рястом,
Проводжали зорю на світанку...
Нам роки пишуть пісню неспівану,
Слів несказаних спогад пече
І щемить у душі теплий дотик
Рук твоїх і твоє плече...
Заросли ті стежки, а дороги
Розійшлися у різні боки і краї:
Як тоді – місяць над перелазом
І смерічки без нас на плаї...

Гіркота іронії...

В день Святого Валентина,
Поміж капельки дощу,
Я собі бажаю щастя
І триматись на плаву...
Хай незгоди і тривоги
Обминуть в цей день мене,
Хай добром іскряться очі,
Настрій хай – не обмине...
У любові день святковий
Вас всіх вітаю і себе:
Жаль, що підступно час –зрадник
Давно вкрав у мене – Тебе...

* * *

Не лише сніжні заметілі
Були між нами, а й сади,
Що черешневим білим цвітом
Цвіли, коли ми в парі йшли...
Буяли квітом почуття
І сонце глипало лукаво,
Коли щасливими були
І все, здавалось, щастя мало...
Й слова неначе заніміли,
Мовчанням говорили очі
І місяць мовчки підглядав,
Чи квітнуть лілії дівочі...
Летіли мрії між світи,
Надія їх наздоганяла:
Але не завжди стається так,
Як юне серце загадало...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Чомусь душа Тебе чекає,
А Ти не йдеш, Тебе нема:
Життя так швидко проминає –
Хвилин тих щастя не шкода?..
Чомусь душі без Тебе сумно
І хоч довколо втіх повно:
Не ті слова, не ті усмішки,
Один Ти – інших не дано...
Чомусь душа до Тебе прагне,
Де розуміння і тепло,
Де погляд світло- світанковий,
Де побажання на добро...
Чомусь душі без Тебе пусто:
Тебе я кличу в щастя знов,
Як по – весні природа скресне,
Хай воскресає і любов...

* * *

Ти тут, недалеко,
рукою подати
Та руку ту важко
до неба підняти,
Щоб попросити
у Бога долі,
Щоб бути поряд
у щасті і горі...
І є на те поВно
вагомих причин,
Щоб просьбу
до Бога неслати:
Вони і в мені,
і в Тобі, і у нас,
Щоб рішення круто
отак прийняти...
Бережімо усе,
що в нас є,
Хай лиш думка
у щасті витає
І до ранку у парі
із думкою ми –
Розійдемось тоді,
як світає...

* * *

Коротка літня ніч в Карпатах
Свій капелюх закинула на хмарі
І пугає пугач, сховавшись у смереці,
Вівчар зібрав отару у кошарі...
Коротка літня ніч в Карпатах,
А ще, як місячна вона,
То ночі ніби і не було –
Вдосвітня лиш блукає ще зоря...
Коротка літня ніч в Карпатах,
А там дивись уже світає:
Сонечку не шкодить капелюх на хмарі
Воно його так легко обминає...
В коротку літню ніч в Карпатах
Закохані зблудили плаєм
І сонце вже зустріли на Овидію,
А чи щасливі? Того ми не знаєм...
Коротка літня ніч в Карпатах,
Що проліта, як незабутня мить!
Ті двоє відшукали папороті цвіт:
Їм восени – весілля відбубнить...

Душам, що не старіють...

Картина художника Андрія Репети, м. Косів

* * *

На побачення
Йду
Через кладку
Хитку,
Вітер грається
Пасмом волосся!
З цього боку
Гора,
З того боку
Ліси,
А під кладкою –
Черемош в злості...
    І у серці
    Весна,
    А душа все
    Співа,
    Гори й ліс – лиш краса,
    Черемош – по коліна!
    З цього боку
    Лиш Я,
    З того боку –
    Лиш Ти,
    А кладка хитка –
    Стежка в мрію...

Вже до Тебе
Не йду,
Через кладку
Хитку,
Кладку повінь
Понесла у даль!
З того боку
Ліси,
З цього боку –
Гора,
А ЧерЕмошем гордо
Блукає печаль...

* * *

Ти не приходиш навіть в сни!
А я відшукую причину:
Моя незгода? – лиш хвилинка!
І не сприймай це за провину...
Я знаю – поряд Ти в думках
І десь за мною підглядаєш .
То Твоє " Я " перемагає!
А чи надовго, сам не знаєш...
І зустріч наша неминуча,
І погляд прощення прийде,
Лиш там, де щирі почуття –
Надія – сум переживе...
Та не приходиш навіть в сни!
Тебе забути – не виходить!
Моє чекання на сторожі,
А Твоя тінь – під вікна бродить...

* * *

Чомусь в душі у мене бЕзлад,
Думки від суму розгубились,
Слова не хочуть римуватись
І почуття всі притупились...
І зорі сяють – та не бачу,
І сонце в небі – та не гріє,
Листки довколо кольорові
Та без причини настрій сірий...
Пелюстки пам'яті зів'яли,
Врізнобіч розлетілись мрії,
Бажання й розум посварились –
Лиш серцю хочеться надії...
В усьому є першопричина,
Її шукаю я щоднини!!!:
Чи це життя – вже осінь пізня?
Чи це – депресія осіння?..

* * *

Дощить, дощить, немов прорвало хмару,
А у душі неплакана печаль:
Чомусь цей дощ нагадує про Тебе,
В куточку серця пробудився жаль...
Цей дощ, як згадка про ту осінь,
Де розставання нашого сліди,
Де почуття ще жили, ще жевріли,
А потім все засніжили сніги...
На душу напосівсь байдужий холод,
Щемливо так згубилися стежки,
Якими пробігали наші мрії,
Але дороги в щастя не знайшли...
Лишився тихий смуток коло хвіртки
У сад, що за любов'ю підглядає:
Згадай мене також в сльоту дощеву,
Щоб дощ й Тобі про розставання нагадав...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Люблю, чомусь, я жовті хризантеми:
Чи то за колір теплий, чи за квіт,
Чи за красу величну сонцедайну,
Яку несуть у навколишній світ..
А кажуть, жовті квіти – то розлука,
А кажуть, – то побачення квітки .
Та кожний, так як хоче хай сприймає:
Троянди жовті, хризантеми, нагідки..
В житті людському стільки різнобарв'я
Призначене на всі події і смаки
І хай червоне, біле й інше тішить очі,
Здається, жовтий колір – крізь віки..
Чомусь, люблю я жовті хризантеми!
Й коли вже стежка долі на межі,
Сприймаю оці жовті хризантеми,
Як легкий дотик сонця до душі...

* * *

Буває – й Кактус розцвітає!
Коли його полюбить Хтось
І на колючки не зважає!
Про нього дбає, доглядає...
Та Хтось також чекає ласки,
І квітів усміх, і тепла,
І колючок м'яких на дотик,
І щоб в бутті була Весна...
Навряд, чи Кактус здатен знати
Любові почуття навік:
Тому й цвіте він так не часто
І в колючках свій губить вік...

Вікова смішинка...

Є пошана і повага
Ну, а може і любов:
Та якби нам повернути
Молодії роки знов...
Де іскрились очі сміхом,
Серцю виклик знов і знов
То б залишилося з усього
Ну, хіба що лиш любов...
А там – море по коліна
І пробігла нічка знов,
І рука в руці до ранку –
Лиш ні слова про любов...
Всі думки лише про нього,
Й щоб скоріше день пройшов,
Щоби цілу ніч бродити,
Позабувши про любов...
А тепер – повага, шана
Ну, а може і любов:
Та якби нам повернути
Молодії роки знов...

* * *

Живу сама по собі я
В полоні чистих мрій,
Твій погляд зустрічаю
З-під тепло – темних вій...
Ходжу сама по собі я
Поміж людських думок
І час від часу хочеться
Злетіти до зірок...
Бродити в парі небом,
Почути сповідь знов:
Про щастя, про розлуку,
Про зраду, про любов...
У світі дивовижному,
Нещирість править бал!
І біль шукає прихистку –
У звуках вальсу зал...
В уяві знову поряд Ти,
І гріє рук тепло,
Вальсує з нами почуття,
Якого не було...
Отак живу, а час мина,
Не каюсь в сповіді своїй,
Й чекаю я на погляд той
З-під тепло – темних вій...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

А Калина червоно-красива
Тихо – скромно шепче молитви
За ті пари, що під нею простояли,
Що обнявшись, так щасливими були...
Бачила не раз вона кохання,
Слухала розмови знов і знов
Та й сама із Вітром цілувалась,
Мріяла про щастя і любов...
Та Вітрець – лиш спомин в її долі:
Він невірний Вишню обіймав
В білому цвіту, як наречену,
Потім, десь Берізку відшукав...
А Калина кетяги зродила,
Стала пишна, врода розцвіла,
Але Вітру зради не простила –
Грона ягід людям віддала...
Символом стоїть біля криниці,
Заглядає в воду на свою красу
Часто стає прИхистком в коханні
Тим, хто береже любов свою...

* * *

Розминаємось ми в дорозі:
Там де ти, там нема мене
Й, навіть, рада, що рОзчарування
Гірким сумом мене обмине...
Не судилось дороги спільної:
Не в тому місці і не в той час!
І, дивно, що все ж таки доля
Вишукує шанси для нас...
Живуть суголоссям душі
І тишу ділим на двох:
" Ти дичка не з того саду,"
Тихенько підказує Бог..
Я вперто мовчу і думаю,
Як наказати себе
За те, що надіюсь і мрію,
Що колись ти віднайдеш мене..
А тепер – розминаймось в дорозі:
Там, де я, там нема тебе
І я подумки шепчу Богові –
" Хай ця чаша мене обмине..."

* * *

Пливе мій човен в самотині
І обрій грозами горить
Та вистояти він зуміє,
Хоч біль розлукою щемить...
У кожнім болі є надія:
Вона тримає на плаву!
Пливе мій човен одиноко,
А я молюся ... і живу..
І хай розвіються химери,
Усі неправди пропадуть,
Пливе мій човен в самотині
Та він й в тумані знає путь...
До мрійних обріїв далеко
І ще не знайдене весло:
Пливе мій човен одиноко
Вітрилом – Ангела крило...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Хоч і не спалені мости,
Хоч і човни ще на плаву
І пам'ять спогади тримає:
Без Тебе довго вже живу..
Твої байдужість і холодність
В душі породжують журбу..
Хоч і не спалені мости,
Хоч і човни ще на плаву..
На місце зустрічей прийди,
Де та сосна , що над потічком
Й про почуття шепоче річка,
Слова любові віднайди;
Бо ще не спалені мости...

* * *

Напевно, дуже сумно й самотньо
Сосні оці, що на краю безодні:
Стоїть собі самотньо і жертвовно,
А навкруги лише сніги холодні...
Що думає оця сосна під снігом?
Душа, мабуть, у холоді німіє,
А може має мрію незігріту,
А може ще надія десь жевріє?..
Що сонечко розтопить заметілі
І теплий вітер візьме ув обійми,
І зорепадом щастя привітає,
А місяць – в охорону зійде...
І не страшна тоді безодня:
Хай буде Свято, потім Звіт!
Щасливі ж не підвладні страху
І хай що хоче каже Світ!!!

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Усе довколо сніжно – біле,
Вдягнулись в біле всі ліси,
Дерева у саду біляві,
В думках з'явилися юні – Ми...
Й прийшли на згадку сніжні Зими
І наші біло – чисті мрії,
Сніжинки у долонях і на віях,
А у танкУ – засніжені надії...
І зорепад пророчив плаття біле,
І білі сани, і біляві коні,
І білий чистий слід життєвий
І срібний дзвін в церковні дзвони...
Та налетіла хуртовина,
Змішала біле з пилом сірим,
Мороз ошпарив квіти білі,
А сніг прикрив усі надії...
Ну, а Зима, така як завжди:
Холодна, важна і спокійна –
Усе довколо біло – сніжне,
Та ще блукає мрія біла...

* * *

Десь була окриленість – й літала
Десь було тепло, що бузьки принесИ,
Думала: ми друзі – одnodумці
Поза тим, що ми лише на Ви...
Так багато спільного у долях
І романтикою слово у словах,
Крок за кроком Ти ввійшов у душу
Постать Твоя бродить в міражах...
Та, напевно, навіть не судилось
Нам відчути рук наших тепло:
Ти якось тихенько відчужився,
Залишив надломлене крило...
Та нічого, все сприймаю гідно .
Бог дав силу, волю і любов!
Я живу, пишу, люблю, співаю
І крило своє летаю знов...

* * *

Сум чомусь прямує в мою душу,
Я не встигла зачинити дверцята:
І уже розлігся, як господар
Й книжечку про сум почав читати...
І Сум той і двоїться, і троїться,
Вже дивиться за мною із закутку,
Прийдеться, тебе Суме, виганяти,
Щоб часом не потрапив ти у думку...
В думках іще проста живе надія:
Пожити там, де Сум не править бал!
Читай, мій Суме, щось із розділу
" про Щастя "
Або тікай від мене тихо сам...
Так хочеться щось справжнього
й святого,
" Щоб не збирати крихти із стола "
Так хочеться відчути подих теплий
І знати, що Любов іще жива...

* * *

У ранковому тумані
Ще блукає тихий сон
Про любов на бездоріжжі
І про пісню в унісон ...
І не видно за туманом
Ані болю , ані сліз :
Заховав туман троянди
Білі , ті що Ти приніс ...
А як сонечко пригріє ,
Зникне і туман , і сон -
Білі квіти нагадають
Про ту пісню в унісон ...

~~~~~ Душам, що не старіють...

Картина художника Анатолія Кичинського

* * *

Улюблений Наш вальс лунає в залі
Мелодія торка струну печалі:
І в пам'яті згадалась інша зала,
Де танцювали ми й ця музика звучала...
А Ти стоїш збентежено – мовчазний
І погляд дами поруч теж печальний –
Вона питально заглядає в Твої очі:
Що так стривожило Тебе посеред ночі?..
А я вдивляюся в паркет, начищений
до глянцю
Хоч друг, що поряд, запросив мене
до танцю –
Я йду до столу ніби щось попити
Аби на Нашу музику не наступити...
Я впевнена: думки наші співзвучні,
Що звуки цього вальсу невмирущі,
Що Ти згадав Наш танець, його кроки
І ту любов земну почерез роки...
Уся в тремтінні я загадую бажання:
І дуже хочу, щоб були ми парою,
Як не в житті, то хоч у цьому танці!
Я повертаюся, а Ти переді мною...
Бо у любові магія своя:
І Ти не мій, я також не твоя,
Але обставини з'єднали дивно нас –
Й сьогодні ми танцюємо Наш вальс...

До кінця
днів я хотів
би
мандрувати
по світлих
країнах моєї
уяви.
О. Грін

* * *

Ще не втрачені в пам'яті спогади,
Ще не згублене губ тепло
І нічого, що спогади змріяні
Й що цілунку Твого не було...
Що у нічку безсонною блудимо
По шляхах із чарівничок – зір:
Почуття наше дуже втомлене –
Відпочити хотіло б між гір...
Віднайти десь хатинку – самотницю,
Оселитись навечно у ній
І хай тільки смереки і місяць
Заглядають на щастя із мрій...
Але туга вертає у дійсність,
Полишивши картинку із мрій,
Йду собі самотно по долі
Й до межі – ще блукати по ній...

Писалось, як пісня...
А може пісня станеться...

* * *

Не Твоя в тім вина,
Що любові нема
І що щастя нам не судилось:

Приспів:

Значить доля така
Богом кара дана
Нам за нашу любов
Чуть – чуть грішну..

Не моя в тім вина,
Що між нами п'ятьма
І що щастя пройшло стороною:

Приспів .

І не наша вина,
Що холодна зима
Заморозила паростки щастя:

Приспів .

І просити не варт
У жаринок із ватр
Відігріти загублене щастя:

Приспів .

Вірш – тавтограма

Перебираю прислані п'єсьма,
Пишу пережиту пригоду .
Принаймі – прийти передумаєш:
Прочитай поезію, прозу..
Прогримить перевеслом подія
Пересічно плітками понесена:
Переосмислиш, поділиш, подумаєш,
Перешлеш перетліло – піднесено..
Пережита простенька пригода
Почуттів потоком проснеться,
Переверне повінчене повинню,
Причастям першим повЕрнеться..
Переболено – прями протиріччя
Перепадами пам'яті пом'яті,
Перемир'ям перелаз переступимо,
По периметру пози – постаті..

* * *

Я, напевно, із того століття,
Де у залах люстри зі свіч,
Плаття пишні і вальсу звуки
І любов, що іскриться із віч...
Часто сняться мені таємничі
Замки з середньовіч
І на конях красені – лицарі,
Що зібрались в далекий похід...
Що з надією і чеканням
Вдивляються в вікон сум:
Може хоч промайне постать рідна
Чи причується плаття шум...
Може вибіжить панна гожа
На хвилиночку до воріт
Подарувати білу троянду
Лицарю у похід...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Я часто згадую про Тебе,
Про почуття згадала знов:
Роки спливли, як і не були
Лишилась згадка про любов...
Неначе лебеді біленькі
Поплили мрії за водов:
Я часто згадую про Тебе,
Про почуття згадала знов...
І сонце світить, як тоді
І місяць серед хмар живе,
А почуття кудись поділись,
Лиш тільки згадка промайне:
Я часто згадую Тебе...

* * *

Я пригадую наші стрічання,
Як співали в садах солов'ї
І були ми тоді молоді – молоді,
І не спалось ніяк до світання...
А від щастя тремтіли серця,
Наші мрії за обрій летіли,
Поцілунки гарячі несмілі:
І була ця любов не земна...
Де тепер Ти? Чи згадуєш нас?
Як були молоді – молоді:
Повернути не в змозі ми час...
І нема вже щасливих нас,
Загубились десь там, на зорі:
Пам'ятаєш той, наш перелаз?..

*неписані закони людського буття
так часто гублять щастя мрію...*

* * *

А наші почуття, як стиглі грона
І як достиглої пшениці повний колос,
І дзвоном б'є в душі тепла відлуння,
Коли присниться в просторі

Твій голос...

А наші почуття, як повний келих,
Що через вінця хлюпнути готові,
Серця і почуття давно вже в змові
І тільки розум став на перешкоді...
Бо не одні ми власники у долі
І власні багажі тримають межі,
Стежки життя переплелись

з стежками

Тих, хто колись підставив плечі...

З ким стільки спільного,

аж через край

І хоч те спільне каменем у грудях:
Святі обов'язки зв'язали наші руки
І ми холодні і чужі на людях...

А час іде, його не зупинити

І від безвиході так важко жити:

Моменти є, що за хвилини щастя

Готові найдорожчим заплатити...

* * *

Я так кричу Тобі про щастя
І так словесно – невпопад,
А за вікном дощЕва мжичка –
Вже листопад, вже листопад...
А Осінь стомлено – замерзла
Й листків кленових повен сад,
Що ніби спогади крилаті
Летять із жовтня в листопад...
Вже Осінь пізня задрімала,
Вкриває землю снігопад,
А я кричу Тобі про щастя
І так словесно – невпопад...
І Осінь нас не порятує:
В житті у неї свій розклад!
Нам залишає пам'ять – спогад
Про щастя – з жовтня в листопад...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Кленовий лист, як квіт розлуки
Упав додолу з висоти:
Ми там літали в високості,
Тепер врізнобіч – Я і Ти...
Кленовий лист жовтить в розлуці,
Любимий Наш кленовий лист –
Колись зелено – ніжна розкіш
Тепер – у сумі падолист...
Прийде Весна для когось рання
І в клена родяться листки:
Комусь улюблені кленові,
Не нам, врізнобіч – Я і Ти...

* * *

Не знаю я з якого дива
До мене в сни приходиш ти:
Сторінку нашу я закрила
І не про тебе молитви...
А ти уперто в сни приходиш,
Несміло так букет троянд
Даруєш... Теплий погляд гріє
І щось шепочеш невпопад...
А я не знаю, як сказати,
Що у душі холодний щем,
Що почуття не відігріти,
Що мрії змиті всі дощем...
Дощем отого розставання,
Де наша стомлена любов
Молила нас не оглядатись,
Щоб не піти по колу знов...
Тому не варто намагатись
Забуті ролі віднайти:
Ти забери свої троянди
Й до мене в сни не приходи...

**З нотками сумного гумору,
в стилі коломийки...**

* * *

Чи любила, чи жаліла
Вже немає сенсу,
Тепер плоди пожинаю
І згадую ВЕСну..
Все кругом цвіло, рябіло
Всіма кольорами,
Душа мріяла, літала
Попід небесами..
Було літо, було щастя
І є що згадати:
Незабутній в житті той час,
Коли стала Мати..
Бігли роки поміж ВЕСен,
Обминали Літо –
Ось і Осінь на порозі,
Стомлена тим бігом..
І вже думаю: чи було
Щастя, чи наснилось?
Чи Весна цвіла садами?
Що Літом вродилось?
Що по Осені чекати?
Яку Бог дасть днину?
Коли Щастя загубилось?
Коли ждати Зиму?..
Чи любила, чи жаліла –
Вже не має сенсу!
Тепер плоди пожинаю
І згадую ВЕСну..

* * *

Пам'ятаєш, як були студентами?
Сесії, екзамени, кіно,
Клен наш у старому парку
І смачне холодне " Ескімо "...
Плани, мрії, почуття лиш дружні!
І тихий стукіт у моє вікно:
Пам'ятаєш, як були студентами?
Сесії, екзамени, кіно...
Чомусь я вірила Тобі, як рідному,
Чомусь тремтіння рук передавалося
І поцілунки дружні і несмілі
У справжні почуття переливалися...

Ти пам'ятаєш, як були студентами?..

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Ну, що ж, напевно, час прийшов прощатись –
РокИ знайомства не зродили почуття:
Не хочу нОшею важкою залишатись
В Душі у Вашій, краще піду я...
Не буду більше докоряти про байдужість,
Про холодок в розмовах,
про мовчання знов,
Зберу у жмУток всі свої надії,
Забуду, навіть, в мріях про любов...
Слід залишУ я по собі словесний,
А ще всі чисті й щирі почуття,
Хай Вас не гнітить наше розставання,
Як тихо я прийшла, так тихо піду я...
Хай Доля Вам всміхається, як Сонце,
Усіх Вам благ небесних і земних!!!
Для Вас я залишиться хочу Піснею,
Букетом незабудочок німих...

* * *

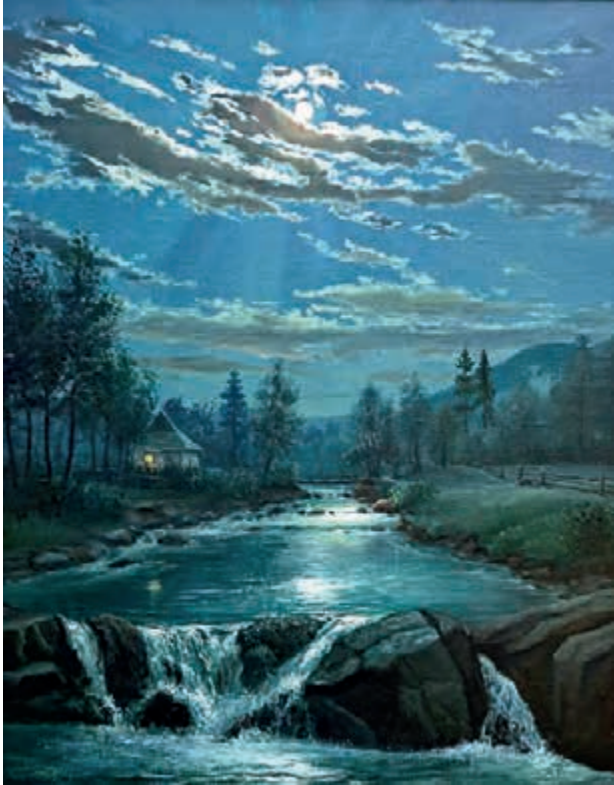
А Ти отут, недалеко
Від мене не ходиш:
То заглянеш мені в очі,
То свої відводиш...
Якась ніжно – щира думка
Біля мене бродить:
То почуттям зачарує,
То мене обходить...
Щось прожила, надивилась
Ніщо не дивує:
Та душа співа тихенько,
Як Твій голос чує...
Розправляє Ангел крила
В Світ летіти хоче:
Та бажання – лиш бажанням!
Куди проти Ночі?!.
Весну серцю не повернеш,
Літо – розпрощалось!
Пейзаж в грАфіку –
Осінь пізня
Ще Зима зосталась!..

* * *

В Твоїх очах якесь бездоння:
Стараюсь я не заглядати,
Боюсь у щемі розчинитись
І почуття Твоє злякати...
Не знаю звідки ніжність ця,
Не знаю звідки розуміння:
З півслова, з погляду, із жестів
І почуттів вперте жевріння...
Не хочу розвитку подій,
Прощання – не переживу!
Я прошу сили неземні
Забрати в мене муку цю...
В Твоїх очах тепла безмежність
Я обминаю погляд Твій:
Боюсь того, що не буде,
Бо не Твоя я, Ти – не мій...

* * *

Краса така вечорова
Що немає сили
Очі свої відведи
Від тої картини...
Річка тихо розмовляє
Поміж берегами,
Тихим хлюпотом водиці
Обминає камінь...
А смереки подружились
Біля хати з садом:
В тих колючки, в тих листочки –
Дадуть собі раду...
А хмаринки, ніби риби
З моря прилетіли,
Трохи чорні, трохи білі:
Лякаться – не хотіли...
Посунуться кудись далі,
Місяць проясниться,
Зорі вийдуть хизуватись,
Поки ліс проспиться...
У хатинці світло ще є,
Ще не відключили,
Аби люди та на завтра
Їсти наварили...
Не біда, як потемніє
Над рікою у долині:
Сам Чугайстер прийде з горів,
Принесе ожини...
Сипне Мавкам у приділки,
Хай сі забавляють:
Він з Русалкою у сіні
Пісню заспівають...
Про чудовий край Карпатський,
Про Талант від Бога:
Що такі картини пише,
Аж забудеш горе...

Картина художника Андрія Репети, м. Косів

* * *

Ти Якось по – земному небайдужий,
Ти маєш звичку заглядати в душу
При зустрічах я обережна бути мушу.
Ти якось по – земному небайдужий....
Якесь тепло і розуміння із півслова,
А слово виважене, впевнене, рішуче:
У ньому правда, сила, щось жагуче,
Якесь тепло і розуміння із півслова....
Ця таємничість, як магніт притягує:
Душа моя вже пильність утрачає
И коли Твій погляд теплий зустрічає
Ця таємничість, як магніт притягує....
РазОм не бути нам ніколи – знаю!
Та мрії будять десь у вирію й літають .
Любов земною бути поспішає,
Разом не бути нам ніколи – знаю!

* * *

Ти мене уже не кличеш:
Ні у серце, ні в думки,
ДомовичОк на горищі
Лічить кроки і роки...
А світлини із альбома
Нам нагадують ту мить,
Як зустрілись наші очі
Й дали шанс нам полюбитись...
А тоді весна буяла,
Білий цвіт летів, як сніг,
Ми очима говорили,
А між пауз – щастя сміх...
І безхмарне небо літнє
Провокувало нас на гріх,
Сонце промені складало
Нам в життєвий оберіг...
Осінь барвами укрила
Вже дозрілі почуття,
Та чогось ми забоялись,
Як прийшла біла зима...
З нею сніжні заметілі
І морози, й холодИ:
Наше щастя затремтіло
Від нежданої біди...
Значить, очі не вгадали
І не був щасливим сміх,
Оберіг згубив проміння,
Час почуття добив... і, сніг...
Ти давно мене не кличеш:
Ні у серце, ні в думки,
Лиш безнадія на горищі
Лічить кроки і роки...

Грудневій троянді у моєму городі...

Ти, як і я, обшарпана вітрами,
Занадто пізно щедро розцвіла,
Хотіла Ти приємність всім зробити
Та лиш собі Ти болю завдалА...
Ти, як і я, обпалена морозом
Цвіла би та погода не дає,
Хотіла комусь душу Ти відкрити,
А хтось Тобі у душу наплює...
Ти лишЕ свій квіт занапастИла,
Віку ще не вкоротив мороз вчорашній
Та завтра, післязавтра сніг і вітер
Доб'ють Твою красу земну нізАщо...
Остання смілива осіння трояндо,
Що, із груднем схотіла змагатись?
На щО Ти надіялась, що доказала?
Нема ж справедливості...

Ти що, не знала?!...

~~~~~ Душам, що не старіють...

Картина художника Андрія Ренети, м. Косів

* * *

Надходить Ніч в Карпати
Під тихий супровід Вітрів,
Покрила все і всіх довколо
І Час наразі зацікавив...
Все в тінях ночі таємничих
І Місяць з хмар підглядає,
Ніби шукає теплий погляд
З-під темно – синьої вуалі...
Ще мить... й покажеться в красі,
Піде в мандрівку над пляями,
Як Легінь звабно – мовчазний,
Зірок – овечок позбира в отари...
Загляне світлом у віконце
Там, де Дівчина наче сонце,
Ніжно обгорне постать милу
І піде сумно в полонину...
Свою красу в собі він любить:
І гордості там через край!
Але краса його холодна –
І " гріх " цей не пускає в " рай "...

* * *

У цю весняну цвіто-заметіль,
Коли скресає в серці крига,
У згадці знов Твій тихий сміх
І у душі моїй відлига...
Приходь, приходь в весняні сни,
Де нас надія виглядає,
Вона ще вірить, що любов
Усі незгоди подолає...
А ми давно уже змирились,
Що тиха гавань не для нас:
Дуетом пісню заспіваєм,
До ранку ще станцюєм вальс...
А ранком сонечко весняне
Закриє брами в наші сни
І тільки думка десь блукає:
« Іще не спалені мости...»

* * *

Як легко колись ми знахОдили щастя,
А щастя так легко знахОдило нас:
Кохання було із крильми за плечима,
А місяць сміявсь й відраховував час...
І ночі, як очі, дивились у душу,
Бузкового щастя в душі аж за край!
І думалось: ми у цім світі єдині,
А сад у цвітінні – це той уже рай!..
Та місяць сміявся, він знав наперед,
Що доля завидна й примхлива:
І щастя бузкове сховалось у літо,
Кохання лишилось без крил за плечима...

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Чудово – кольорова осінь у Карпатах!
Не шкодять їй сумні дощі:
Красу таку негода не здолає,
Як і світлі миті в нашому житті...
І хай війна триклята стукає у скроні,
І хай дощі колючі, як зірвана струна:
Я знаю, що десь подих теплий друга
Підтримав мої стомлені слова...
Осінь цю ми любимо, як мрію,
Цю кольорову гаму почуттів,
Несем на зло життєвим всім незгодам!
Дух осені нас, певно, зрозумів...
Краса оця померкне, впаде листом
Дерева сірим смутком защемлять,
А колір почуття залишиться у слові,
Й десь нам у горах, гори задимлять...

Таїна кохання...
Завжди була і буде:
Її не розгадати,
Її не вбити людям...
Єднає неловиме
І душі, і серця,
Кудись зникають болі,
Зажура із лиця...
Страхи тікають в темінь
І море по коліна,
Здається щастя – вічне
Й душа наша нетлінна...
І, навіть, гріх світліє
Від справжніх почуттів,
Так було і так буде
Впродовж усіх віків...
Це почуття бездонне:
Намолене, оплакане
І завистю обпечене,
І щастям переповнене...
І радісне, й стражденне,
Й святе, і невмируще
Дано, напевно, з Неба,
Як хліб отой насущний...
Приймім цей дар достойно,
Ним треба дорожити,
Бо, навіть, нерозділене –
Дає нам стимул жити...
І жити, і творити,
Надіятись, любити
І плакати, й сміятись,
І мрії не згубити...
Таїна кохання...
Завжди була і буде:
Її – не розгадати!
Її – не вбити будням!

* * *

У полоні снігів і морозів
Думкою пам'ять щемить:
Де ти друже, з очима сумними
Бачиш? В горах туман димить...
Де ти друже, з очима добрими,
Чи добре тобі в житті?
Чи збулися мрії бентежні,
Чи сонечко світить в бутті?..
В тумані сховалося щастя ,
А доля махнула крилом
Мені і тобі на прощання
Так, ніби нас й не було ...
А ми ще живі, і, напевно,
Думкою пам'ять щемить:
Де ти друже, з очима сумними?
В наших душах ще щастя іскрить...

Уява...

" Я чую дощ...Він тихо плаче правду,
Що я когось далекого люблю..."
Чомусь й мене це почуття не обминуло
І з болем цим блукаю по життю...
Ось знову так бентежно серце б'ється,
Коли в думках Тебе я уявляю поруч,
Я відчуваю подих твій і руки,
Я бачу рідні очі, чую голос...
І ніжно я торкаюся Тебе,
Щоб не злякати марево кохання,
Ловлю Твоє тепло у просторі німому,
Я вся в пориві пристрасті, в чеканні...
Й злилися наші губи в поцілунку,
І світ затьмарився, й земля з- під
ніг втекла,
Є тільки Ти і я, і наше щастя,
І темна ніч, і ця любов земна...
Ще мить... і слабшає уява...
У просторі німому тінь я бачу,
Твоє тепло розсіялось крізь пальці,
Тебе нема... і я тихенько плачу..

~~~~~ Душам, що не старіють...

* * *

Троянди Ваші ще живі...
І подих мій на них відчутний,
Десь у вітрах блукає мрія
І ніжний погляд незабутній...
Емоції і радості, й жалю
Снують печалі павутину,
Перебирають в думці проЙдене
І ніч переливається у днину...
А дні пливуть у далі – даль
Дощами розмальовані:
Чомусь не сіються слова
І рими снігом втомлені...
Троянди Ваші ще живі...
Пригріті Ваших рук теплом
І тихим, добрим, щирим словом
МолИтви шепчуть за вікном...
Троянди Ваші споглядаю
Й душа чекає якогось дИва,
Й по цих стривожених снігах
Надія ніби боса походила...

* * *

Життя людське, як мУзики звучання:
То радість із душі, а то чорнезний сум
І поєднання ці щоденні і буденні,
Які ведуть у тайну наших дум...
А пОлоси життя, як чорнобіла зебра –
Це чергування вічне й непросте,
Поборюємо темне і зрадливе,
В чеканні на щасливе те земне...
А клавіші то білі, а то чорні
Мелодії все грають знов і знов,
То радісні акорди, то тривожні:
Бо чорне то журба, червоне – то любов...

Картина художника Юрія Занічковського

* * *

У нОчі ці темно – чорнезні,
Коли сум на мрії насів,
Я згадую кУчері чорні
І тихий Твій лагідний спів...
То бУла безмежна розкіш:
Два гОлоси злиті в Дует,
Здавалося – час зупинився!
Щоб почути любові сонет...
А вітер підносив ті звуки
У крони смерек і ялин –
Вони відізвались оркестром
І місяць всміхнувся з – за хмарин...
Блудили по травах весняних,
Отам над потічком гірським,
Споглядала лукаво доля,
Ми тішились щастям земним...
Не сталося, як гадалося!
Кожний Соло повів своє:
Я про Тебе давно не чула
І забула про щастя моє ..
У нОчі ці темно – чорнезні,
Коли сум на мрії насів,
Я згадую кУчері чорні
І тихий Твій лагідний спів...

А дві Душі співзвучні десь блукають:
Поміж сніги, вітри і заметілі,
А що шукають?.. Те, чого не буде! ..
– Сиділи б краще Ви слухняно в тілі...
Та ні, так сліпо вЕштаються по опівночі,
Шукають погляду чи натяку і знов:
Блукають по віршах, словах, молитвах,
А думка їх вертає у любов...
А що любов? .. То лише мрія чиста,
То подих... вогник... і міраж...
І, навіть, сам пан Біг не допоможе,
Зобачивши тих душ ажіотаж...
Не треба покладатись на емоції:
Емоції, здебільшого, зрадливі –
Вони бунтують кров, пробуджують надію,
А втихомирившись – вже
зовсім несміливі...
Людська лиш Воля край покласти може
Отим метанням болісних думок,
Загнати Душі у тілесні рамки
Й закрити райські двері на замок...

* * *

Любов і літо... Літо і любов...
Щось невловиме ці слова єднає,
Якесь тепло, щемливе й неземне,
В душі — щось невмируще воскресає...
Любов і літо... Літо і любов...
І спогад з юності стає перед очима:
Десь там Ми є! Щасливі..., і сумні...
А вже років отари за плечима...
Любов і літо... Літо і любов...
Щось невловиме ці слова єднає,
Пройшли крізь все: кохання,
біль і зраду,
А те, що справжнє — так і не минає...

* * *

Коли поезія торкається душі...
Коли поезія торкається душі,
Душа неначе квітка розквітає,
І всі слова, що пишу чи читаю
Відлунням серце зігрівають...
І вже дощі похмурі – не завада,
І вже сирени крики – не страшні:
Душа словами із людьми говорить,
Слова, як воїни в бою, стійкі...
Коли поезія торкається душі,
В словах любов земна, а чи тривоги:
Душа через слова говорить з Богом,
Вимолює Україні Перемогу...
Поезія – це вища нагорода,
Що обраним судилася Згори,
То ж бережімо цей безцінний дар!
Хай буде щедрою словесна ця дорога...
Хай буде слово обраних, як криця,
Хай стане суттю й змістом їх життя,
Нехай приносить радість і надію
І стане кращим все людське буття...

Ліна Костенко:

" Поезія – це завжди неповторність,
Якийсь безсмертний дотик до душі...

* * *

Іду до себе... Заглядаю в душу:
Вона жива моя душа,
Вона ще мислить, пише, любить
Тому – що нестаріюча вона...
І радість стріч, і біль утрат –
Це шлях життєвий, люди,
Надія, віра, доля і любов!
Софія каже: "вічно так не буде..."
У полоні думок,
У полоні пісень,
Хай відпочине душа, не тривожиться .
Час жорстоко важкий,
Час без міри біжить,
Жаль на горі без ліку множитья...
У полоні життя,
У полоні віршів,
Хай душа знайде прихисток й віру.
Серед злості й неправд,
Серед болю й тривоги,
Хай буття має мрію й надію...
У полоні розлук,
У полоні стрічань,
Порятунок душі хай присниться .
Відпочине вона,
Світлих сил назбира,
Щоб ніколи зі злом не змириться...
У смутний час війни і дощів надіємось:
" Не все так буде..."

Син царя Давида, третій цар Ізраїлю, творець філософських повчань – Соломон попросив у Бога розуму, мудрості аби достойно правити, вести свою державу у Віки і Вічність, а Господь йому цього щедро вділив...

" Багатство – це, насамперед, стан Душі..."
Білл Гейтс

А ще: Аристотель мав рацію, надаючи пріоритет поезії, а не лише історії...

- Костюк Любов Петрівна народилася 20 лютого 1956 року.
- З 1963 р. по 1971 р. навчалася в Старокутській восьмирічній школі.
- З 1971р. по 1973р. навчання в Кутській десятирічці.
- З 1973 р. по 1975р. навчалася в Снятинському КОУ (народний відділ, клас баян)
- З 1976 р. працювала в с. Розтоки завідувачем клубу. – 2, 5 роки. Два роки була депутатом Розтоківської с/ради, 13-ий округ .
- З 1976 р. по 1981 р. заочно навчалася і закінчила Рівненський державний інститут культури / методичний факультет /, спеціальність – культурно/освітня робота .
- З 1978 р. по 1979 р. працювала інспектором Косівського відділу культури.
- З січня 1979 р. працює в Кутській школі мистецтв, викладачем по класу баян.
- За роки педагогічної діяльності Костюк - Чупринчук Любов Петрівна була зав.народним відділом

впродовж багатьох років, завдячую філармонією, зав.культурно - масовим сектором, майже постійно секретарем педрад, головою ПК працівників школи, заступником директора з н / в роботи. Була кандидатом у депутати до районної ради від с. Старі Кути.

- З 2003 р. до 2016 р. перебувала на посаді директора Кутської дитячої школи мистецтв - 13 років.
- З 2016р. по 2022р. працювала заступником директора з н/в роботи, в даний час викладач по класу баян.
- В доробку – 50 років безперервного стажу, незліченна кількість Грамот, Похвальних листів від місцевої, районної та обласної влади, подяки із занесенням у трудову книжку.
- У 2016 р. – нагороджена відзнакою-медаллю "За заслуги у розвитку культури та духовності Косівщини".
- Одружена, разом з чоловіком Василем народили і виховали сина- скрипаля Любомира. Маємо і дуже любимо єдину внучку Любов-Вікторію.
- У творчому доробку Любові Костюк - Чупринчук – з 2020р. по 2021р. друкування віршів в альманахах:
 - " Кольори кохання "
 - " Дзвони Пам'яті "
 - " Філософія життя "
 - " З днем Весни "
 - " Кольори кохання "
 - " Моя маленька Батьківщина "

- " Для дітей і про дітей " - 2021 р . ,
- " Батьки і діти - то різні квіти "
- " Зимові Свята " - 2021 р . ,
- " Незвичне , невідоме , небувале "
- " Обійму обіруч Україну "

м. Хмельницький

м. Київ
м. Вінниця

- У вересні 2021 р. вийшла в світ перша збірка поезій Любові Костюк - Чупринчук " На перехресті думок ...", м. Київ .

- У вересні 2022 р. випущено збірку дитячих поезій "Хай буде щасливим дитинство ..."

- У квітні 2025р. випущено збірку «Звучить піснями солов'їно...»

Зміст

Аделя Григоруک.

Щоб не злякати марево кохання.....	3
О, рідний Лютий, ти моя колиско:	9
Не покидай мене, надіє,	10
Бродять думи у туманах,.....	11
А я не знаю, що Тобі сказати:.....	12
Як Легінь молодий, по небу Місяць бродить,.....	15
Як дві краплі дощу осіннього,.....	16
Напевно, найболючіший цей біль:	17
Я лиш уявою живу:	18
Незабуті стежки і дороги,.....	21
Тебе іще недавно не було.....	22
В день Святого Валентина,	23
Не лише сніжні заметілі	24
Чомусь душа Тебе чекає,.....	27
Ти тут, недалеко,.....	28
Не виглядай мене даремно:.....	29
Коротка літня ніч в Карпатах.....	30
На побачення	33
Ти не приходиш навіть в сні!.....	34
Чомусь в душі у мене БЕзлад,	35
Дощить, дощить, немов прорвало хмару,	36
Люблю, чомусь, я жовті хризантеми:.....	39
Буває – й Кактус розцвітає!	40
Є пошана і повага	41

Живу сама по собі я	42
А Калина жовто – помаранча.....	45
Не мій, ти Місяцю світлоокий	46
Розминаємось ми в дорозі:	47
Пливе мій човен в самотині	48
Хоч і не спалені мости,.....	51
Напевно, дуже сумно й самотньо	52
Усе довколо сніжно – біле,.....	55
Десь була окриленість – й літала	56
Сум чомусь прямує в мою душу,.....	57
У ранковому тумані.....	58
Улюблений Наш вальс лунає в залі.....	61
Чомусь засумувала моя Муза,.....	62
Ще не втрачені в пам'яті спогади,.....	65
Не Твоя в тім вина,.....	66
Перебираю прислані пісьма,.....	67
Я, напевно, із того століття,.....	68
Я часто згадую про Тебе,	71
Я пригадую наші стрічання,.....	72
А наші почуття, як стиглі грона	73
Я так кричу Тобі про щастя.....	74
Кленовий лист, як квітка розлуки.....	77
Не знаю я з якого дива	78
Чи любила, чи жаліла.....	79
Пам'ятаєш, як були студентами?.....	80
Ну, що ж, напевно, час прийшов прощатись –	83
А Ти отут, недалеко	84
В Твоїх очах якийсь бездоння:	85
Краса така вечорова	86
Такої ніжності в очах,	89
Ти Якось по – земному небайдужий,.....	90
Ти мене уже не кличеш:.....	91

Ти, як і я, обшарпана вітрами,.....	92
Надходить Ніч в Карпати.....	95
У цю весняну цвіто-заметіль.....	96
Холодно, холодно, холодно –.....	97
Як легко колись ми знахОдили щастя,.....	98
Чудово – кольорова осінь у Карпатах!.....	101
Таїна кохання.....	102
У полоні снігів і морозів.....	103
" Я чую дощ...Він тихо плаче правду,.....	104
Троянди Ваші ще живі... ..	107
Життя людське, як МУзики звучання:.....	108
У нОчі ці темно – чорнезні,	111
А дві Душі співзвучні десь блукають:.....	112
Любов і літо... Літо і любов... ..	113
Коли поезія торкається душі.....	115
Іду до себе... Заглядаю в душу:.....	116

Любов Костюк –Чупринчук.

Біографічні дані	118

Костюк –Чупринчук Любов Петрівна

Душам, що не старіють...

Лірика

“Писаний Камінь”

Косів 2025

***Авторка висловлює щирю вдячність
Аделі Григоруку за вступне слово до збірки,
директору видавництва "Писаний Камінь" п. М. Павлюку,
дизайнеру видавництва п. В. Стефураку
за підтримку і допомогу у виданні цього збірника пісень.***

*Світлини із власного архіву авторки
Ілюстрації з інтернет-мережі*

**Комп'ютерний дизайн
Віталія Стефурака**

**Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел: 067 342 07 47
E-mail: evrika-pk@ukr.net**

**Підписано до друку 19.05.25.
Умов. друк. арк. 1,48. Обл.-вид. арк. 2,45.
Тираж 110 прим. Замовне 638.**